

דף מקורות: לולב הגזול — יבש/הדר וההבחנה בין פסולי יום אחד לפסולי כל שבעה

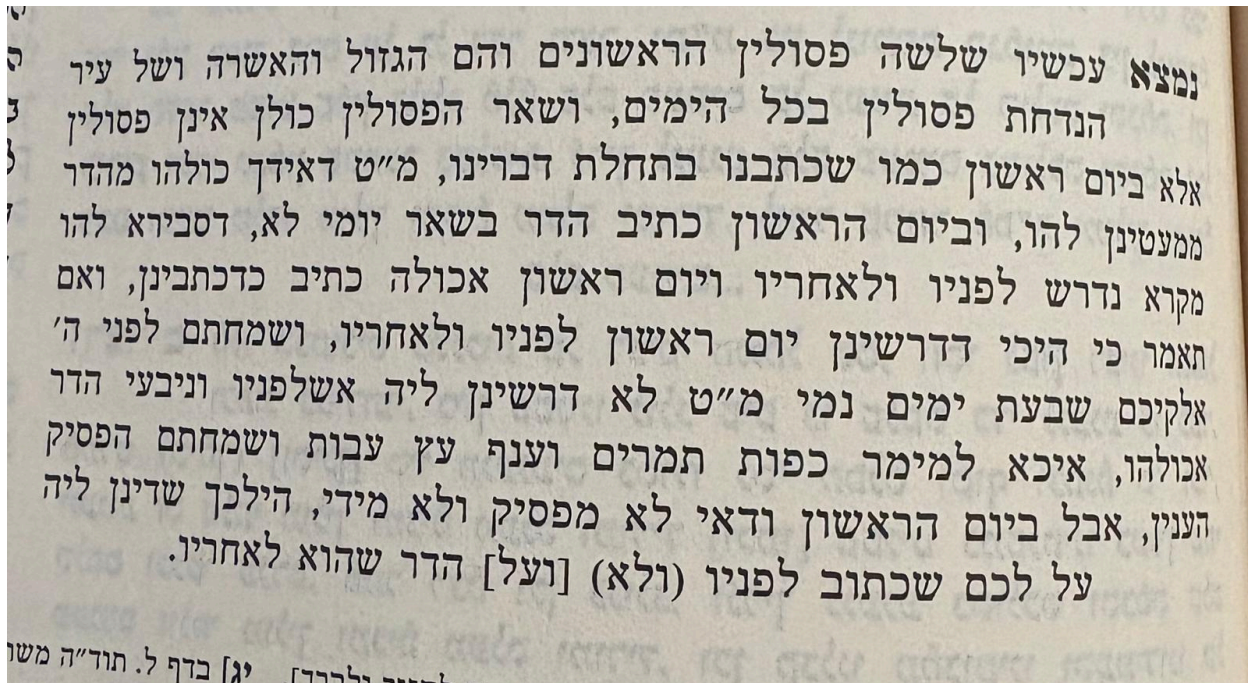
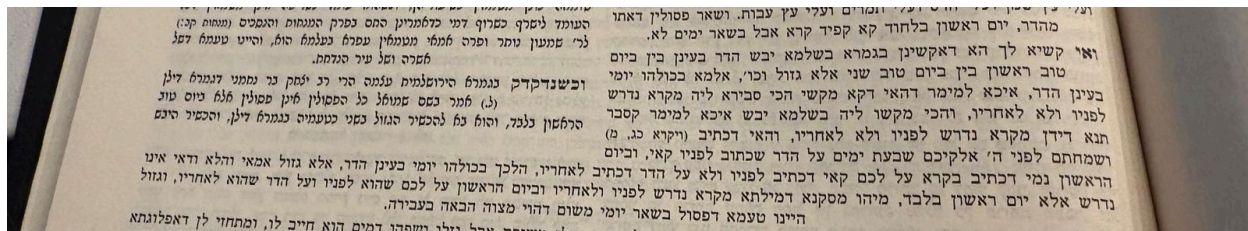
א. יסוד הסוגיא — משנה ופתיחת הגמרא

1. מתני' סוכה כ"ט:
 a. רש"י: ד"ה לולב הגזול, ד"ה יבש, ד"ה נקטם ראשו, ד"ה נפרצו עליו
 2. גמ' סוכה כ"ט: — "קא פסיק ... אמאי לא"
 a. רש"י שם
 3. תוספות שם: ד"ה לולב יבש פסול, ד"ה קפסיק ותני, ד"ה בעינן הדר וליכא
 ב. סוכה ל"ו: — "איתמר...ביום טוב שני"

1. גמ' סוכה ל"ו: — "איתמר... ביום טוב שני"
 a. רש"י: ד"ה ומשינן, ד"ה אלא לרב.

ג. כדאי גם לעיין — פסוקים ליום אחד או לכל שבעה

1. ראב"ד הלכות לולב: ד"ה ואי קשיא לך, ד"ה נמצא עכשיו שלשה.

a. רמב"ן בהשגות שם — ד"ה תדע דלא משתמע.

תדע דלא משתמע להו לרצנן מיעוט דציוס הראשון [אלא על] לכס בלחוד ואינו נדרש לא לפניו ולא לאחריו, [דהא] לקיחה דכתיב בקרא אכולהו יומי היא כדרשינן לקמן (מא:) ולקחתם שמהא לקיחה ציד כל אחד ואחד, ובמנחות (כו.) דרשינן מיניה לקיחה תמה לומר (שיודעת מינו) שארבע מינין שצוללז מעכצין זה את זה, והרי ציוס שני נמי כך דינן, אלא דלא ממעטינן יוס שני אלא מלכס בלצד, אצל כולהו שאר דינין לא ממעטינן (זה), דהכי כתב רחמנא (ויקרא כג,מ) ולקחתם פרי עץ הדור וגו' ושמתם לפני ה' אלקיכם שצעת ימים כלומר ושמתם בלקיחה זו לפני ה' שצעת ימים, אצל אי ממעטינן שאר ימים מולקחתם וכ"ש מהדר ושמות הללו, ושמתם במאי משמע, ואמאי קאי, ומשום הכי לא אפשר להו לרצנן לחלוקי צין יוס ראשון וצין יוס שני אלא בלכס בלצד וכדפרישית.

ד. בעל המאור ומלחמות ה'

1. בעל המאור — הרי"ף סוכה י"ד: (בדפי הרי"ף)

1. מריש הפרק עד "ופסול אף ביום שני"

2. מלחמות ה' שם

1. "והוי יודע שלא... ומאירה כמרגלית"

ה. שיטת הראב"ד

1. הלכות לולב להראב"ד

a. מתחילה עד "אכתוב בסוף"

b. ["הנה כתבתי מה שהשגתי... להאריך עליו"]

c. "נמצא עכשיו שלשה... טעמו של דבר יפה יפה"

2. השגות הראב"ד על הרמב"ם הלכות סוכה (ח:ט)

3. השגות הראב"ד (על בעה"מ) סוכה יד: בדפי הרי"ף "וכבר הרחבתי... כמו המת"

4. במקום הדחק/שלא תשתכח -

a. הלכות לולב להראב"ד "עתה לפי הענין" עד הסוף

b. השגות הראב"ד על הרמב"ם הל' לולב (ח:א)

ו. שיטת הרמב"ן

5. קושיות על שיטת הראב"ד:

a. השגות הרמב"ן להל' לולב מתחילה עד "דציציתו וכמי שאינה דמיא"

6. שיטת הרמב"ן בהדר ויבש:

a. השגות הרמב"ן להל' לולב "אבל עכשיו... ושהכל שוין בו", מלחמות ה' הנ"ל

7. דאורייתא א' בגבולין, ז' במקדש, ודרבנן ז' זכר לחורבן: "אבל דבר מפורש הוא... להכשיר את השאול ואת הגזול"